

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **P. I.**, zastoupen Mgr. Vlastimilem Šiple, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2012, č. j. JMK 47939/2012, sp. zn. S-JMK 47939/2012/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 10. 2012, č. j. JMK 47939/2012, sp. zn. S-JMK 47939/2012/OD/Bo, bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 23. 1. 2012, č. j. MV 60589/2011 OD/7 Zi (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Vyškov ze dne 23. 1. 2012, č.j. MV 60589/2011 OD/7 Zi byl žalobce uznán vinen, že dne 3. 11. 2011 v 17:21 hod. na pozemní komunikaci R46 v prostoru 7 km jako řidič motorového vozidla tovární značky, státní poznávací značky, registrační značky (dále jen „RZ“) mimo obec překročil o 39 km/hod. nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou. V tomto úseku mohl jet rychlostí nejvýše 100 km/hod., byla mu změřena rychlost jízdy ve výši 144 km/hod. I po odečtu odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ jel obviněný rychlostí nejméně 139 km/hod. a tím spáchal přestupek fyzické osoby v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c) odst. 1 písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento přestupek mu byl podle ust. § 125c) odst. 4 písm. e) citovaného zákona a v souladu s ust. § 12 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta v částce 3.600,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, žalovaný ve věci rozhodl dne 23. 10. 2012, odvolání žalovaný zamítl a přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného je předmětem přezkumného soudního řízení.

Žalobce v žalobě ze dne 21. 11. 2012 vyslovil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, nesprávnost a nezákonnost tohoto rozhodnutí spatřoval v tom, že žalovaný mu odejmul zákonné právo účastnit se správního řízení, tj. hájit svá práva a zájmy, být účasten ústního projednávání věci, možnost vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, navrhopvat důkazy, podávat námítky, apod. Uvedl, že v době, kdy správní orgán nařídil ústní projednání věci, se nemohl k jednání dostavit, aniž by se omluvil, neboť s rodinou v době ode dne 14. 12. 2011 do 1. 1. 2012 se nezdržoval v místě svého trvalého bydliště, neboť odcestoval na dovolenou do Polska. Dne 15. 12. 2011 byla na podací poště žalobce uložena zásilka, která jej měla informovat o dnu a místě konání správního řízení. Zásilka měla být doručena do vlastních rukou, což však možné nebylo, proto byla po dobu deseti dnů, tj. do dne 25. 12. 2011, uložena na podací poště. Žalobce se z dovolené vrátil dne 1. 1. 2012. Do poštovní schránky sice byla vložena výzva k vyzvednutí zásilky, na ní však byla uvedena toliko adresa podací pošty, nikoliv informace o tom, který orgán a v jaké věci žalobce obesílá. Nemohl proto bezprostředně podat žádost o prominutí zmeškání úkonů, protože neznal odesílatele. Byl toho názoru, že nelze odpadnutí překážky spatřovat jen v návratu do místa trvalého bydliště, ale odpadnutí překážky nastalo v okamžiku, kdy se skutečně dozvěděl o tom, že určitou věc promeškal a co konkrétně za věc to bylo. To znamená, že překážka trvala až do doby, kdy se žalobce dozvěděl o tom, kdo a v jaké věci jej obeslal, tedy až do doby, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí ve věci samé. Rozhodný den pro počítání 15ti denní lhůty k podání žádosti o určení neplatnosti doručení, nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, resp. k podání návrhu o navrácení v předešlý stav, je tedy den 9. 2. 2012, kdy žalobci bylo prvoinstanční správní rozhodnutí doručeno. 15ti denní lhůta pak započala běžet dne 10. 2. 2012. Žalobce podal žádost o prominutí zmeškání úkonu před uplynutím této lhůty, a to dne 23. 3. 2012. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 17. 1. 2013 v návaznosti na citaci ust. § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) uvedl, že 15ti denní lhůta,

během níž může žalobce požádat o prominutí zmeškání úkonu, se obligatorně vážně k prominutí překážky. Takto stanovenou podmínku nelze vykládat extenzivně.

K další námitce žalobce týkající se toho, že na výzvě k vyzvednutí zásilky byla uvedena pouze adresa podací pošty, nikoliv pak informace o tom, jaký orgán a v jaké věci žalobce obesílá, žalovaný uvedl ve spojení s ust. § 23 odst. 4 a odst. 5 správního řádu, že pokud adresát nebyl v místě doručování zastížen, byl vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení do domovní schránky, přičemž společně s oznámením byl řádně poučen o právních důsledcích nepřevzetí písemnosti. Poučení musí obsahovat označení správního orgánu, který písemnost odesílá a jeho adresu. Argumentace žalobce o tom, že na výzvě nebyl označen orgán, který písemnost zaslal, nýbrž jen podací pošta, se pak jeví jako zcela lichá až účelová, žádným důkazem nepotvrzená. Žalovaný byl toho názoru, že jeho rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, relevantní skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta pro neodůvodněnost.

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie ČR Ivanovice na Hané sepsané na místě dne 3. 11. 2011 v 17:21 hod. v prostoru km 7 ve směru jízdy na Olomouc, z něhož vyplývá, že žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky, státní poznávací značky – registrační značky mimo obec překročil o 39 km/hod. nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou. V uvedeném úseku je dovolená nejvyšší rychlost 100 km/hod., tzn. že mu byla změřena rychlost jízdy ve výši 144 km/hod., po odečtu odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, jel rychlostí nejméně 139 km/hod. Měření bylo provedeno schváleným měřicím zařízením Polcam, uvedený přestupek byl tímto technickým zařízením zadokumentován. Vyjádření a podpis řidiče nebyl obsažen. Uvedené oznámení bylo podloženo úředním záznamem ze dne 3. 11. 2011. Dále ve spise je založen výpis z evidenční karty řidiče, oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 17. 10. 2011, písemné sdělení žalobce ze dne 5. 12. 2011, v němž upozorňuje na chybné stanovení data ústního jednání. Tuto chybu v psaní správní orgán opravil tak, že jmenovanému odeslal písemnost, v níž stanovil nový a již správný termín ústního jednání, sice dne 23. 1. 2012. Jak vyplynulo z údajů na vrácené doručence, adresát nebyl při doručení této písemnosti v místě svého bydliště zastížen. Z tohoto důvodu byl poskytovatelem poštovních služeb vyzván k vyzvednutí písemnosti, přičemž vyzvednutí mohl provést ode dne 15. 12. 2011. Jelikož na výzvu nereagoval a uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedl, považovala se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty, jak stanoveno v ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že podklady k projednání věci byly úplné, ústní jednání dne 23. 1. 2012 proběhlo v nařízeném termínu bez přítomnosti jmenovaného, a to v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Ve spise se dále nachází videozáznam na CD, ověřovací list č. 242/10 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem K22 dne 18. 11. 2010, který popisuje použité měřidlo- silniční rychloměr Polcam PC2006, v. č. 1240PL/2008, podmínky měření, naměřené hodnoty, výsledek zkoušky, způsob vyznačení ověření na měřidle i platnost ověření, sice do dne 17. 11. 2011. Dne 23. 1. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o vině a výši sankce žalobce za popisované protiprávní jednání. Dne 27. 2. 2012 podal žalobce odvolání, žalovaný ve věci rozhodl dne 23. 10. 2012.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se Krajský soud v Brně nejprve vyjádřil k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání jeho přestupku ve věci jeho nepřítomnosti při jednání dne 23. 1. 2012.

Výkladem ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud nejen v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č.j. 2 As 36/2010-58, nýbrž i rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, v němž konstatoval, že „podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranou náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Ustanovení § 74 odst. 1 citovaného zákona hovoří o náležité omluvě a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu. Účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvolán podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě, tedy i bezodkladně, omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže žalobce polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výslechu žalobce i případně svědků, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

V daném případě poté, co došlo k chybnému napsání termínu prvního konání ústního jednání (den 17. 10. 2011), správní orgán I. stupně chybu napravit, když termín ústního jednání nařídil na den 23. 1. 2012. K tomuto jednání byl žalobce řádně předvolán, jak vyplývá z údajů na vrácené doručence, adresát nebyl při doručení této písemnosti v místě svého bydliště zastižen, proto byl vyzván poskytovatelem poštovních služeb k vyzvednutí písemnosti, přičemž vyzvednutí mohl provést ode dne 15. 12. 2011. Žalobce na výzvu nereagoval, uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, proto písemnost byla považována za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu), tj. dne 28. 12. 2011. Argumentace žalobce o tom, že na výzvě nebyl označen orgán, který písemnost zaslal, nýbrž jen podací pošta, je nevěrohodná, uvedený tvrzený údaj není důkazně potvrzen. Soud jej proto vyhodnotil jako právně irrelevantní. Nedostavil-li se tedy žalobce k ústnímu projednání přestupku dne 23. 1. 2012, zvolil správní orgán správně postup ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a věc téhož dne rozhodl v nepřítomnosti žalobce.

V odvolání a jeho doplnění uvedl žalobce, že se nemohl osobně účastnit ústního jednání, neboť se svou rodinou byl v době od 14. 12. 2011 do 1. 1. 2012 mimo místo trvalého bydliště, neboť odcestoval na dovolenou do Polska, což doložil čestným prohlášením ubytovatele. V této souvislosti zároveň navrhl určení neplatnosti okamžiku doručení písemnosti a prominutí zmeškání úkonu – ústního jednání.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15ti dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

V daném případě překážkou, která měla bránit žalobci učinit úkon, tj. vyzvednout uloženou písemnost, byla údajně jeho nepřítomnost v místě doručování z důvodů dovolené o Vánocích celé rodiny u přátel v Polsku. K návratu do místa bydliště došlo dne 2. 1. 2012, kdy došlo k odpadnutí překážky. Dle názoru žalobce 15ti denní lhůta pro požádání o určení neplatnosti doručení se tudíž měla počítat ode dne 3. 1. 2012 a její skončení bylo datováno dnem 17. 1. 2012. O určení neplatnosti doručení předvolání požádal dne 11. 4. 2012, tj. po zákonem stanovené 15ti denní lhůtě. Nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že překážka, která bránila žalobci vyzvednout zásilku, byla rodinná dovolená v Polsku, nikoliv skutečnost, že se nedokázal dopátrat odesílatele zásilky, ač na poučení byl otisk razítka odesílatele i spisová značka. Místo trvalého pobytu v důsledku odjezdu na dovolenou mimo území ČR, byl tedy plánovaný, nelze mít proto za to, že v místě trvalého pobytu nepobýval bez svého zavazadla. Věděl-li, že v uvedenou dobu se bude zdržovat mimo místo svého trvalého pobytu, měl možnost si upravit svoje poměry tak, aby si zajistil řádné doručení písemnosti v probíhajícím řízení, o němž věděl. Lze rovněž předpokládat, že věděl-li o probíhajícím správním řízení u správního orgánu I. stupně, což je zřejmo z jeho písemného podání ze dne 5. 12. 2011 doručeného správnímu orgánu dne 12. 12. 2011, v němž poukazuje na nesprávně stanovený termín ústního jednání (den 17. 10. 2011), mohl tedy předpokládat eventuelně nařízení dalšího jednání i v době plánované dovolené. Nehledě na to, že pravděpodobně již v této době mu byl znám termín dovolené, kterou krátce poté nastoupil dne 14. 12. 2011 do 1. 1. 2012. Mohl tak tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu I. stupně již v citovaném podání,

které bylo podáno k poštovní přepravě jak vyplývá z připojené obálky dne 9.12.2011, tj. pět dní před odjezdem na dovolenou, což však neučinil. Skutečnost, že žádná opatření, věděl-li, že se bude zdržovat mimo místo trvalého pobytu, neučinil, neodůvodňuje postup dle § 41 odst. 4 správního řádu, jelikož jím uváděné důvody nemají charakter objektivních okolností, nemohou mít proto oporu v postupu dle citovaného právního ustanovení. Podle názoru Krajského soudu v Brně správní orgán I. stupně a následně i žalovaný nepochybil, jestliže žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně shledal žalobu nedůvodnou, nezbylo mu než ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová